

## POSTANOWIENIE

27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2024 r. w Warszawie  
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie  
z 28 października 2022 r., I ACa 297/22,  
w sprawie z powództwa M.D. i D.D.  
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.  
o ustalenie,

1. umarza postępowanie kasacyjne;
2. zasądza od pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów M.D. i D.D. kwotę 2 717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty;
3. przekazuje wniosek pozwanego o zwrot części uiszczonej opłaty od skargi kasacyjnej do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie.

(A.G.)

## UZASADNIENIE

Pozwany Bank spółka akcyjna w W. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 28 października 2022 r., sygn. akt I ACa 297/22 wydanego w sprawie o ustalenie.

Postanowieniem z 4 kwietnia 2024 r., I CSK 932/23, Sąd Najwyższy przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania.

W piśmie z 27 września 2024 r. pełnomocnik skarżącego zawarł oświadczenie o cofnięciu wniesionej skargi kasacyjnej oraz wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. Jednocześnie wniósł o zwrot pozwanemu odpowiedniej części opłaty sądowej od skargi kasacyjnej, na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych na wskazany rachunek bankowy.

W odpowiedzi na powyższe pismo, powodowie M.D. i D.D. w piśmie z 15 października 2024 r. poparli wniosek o umorzenie postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej oraz wniesli o zasądzenie od pozwanego – na podstawie art. 391 § 2 w zw. z art. 203 § 3 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. – na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm prawem przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

W orzecnictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że cofnięcie skargi kasacyjnej jest czynnością procesową, która wiąże sąd i nie podlega jego następczej kontroli; dokonanie tej czynności powoduje konieczność umorzenia postępowania (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 września 1998 r., I CKN 820/97; z 14 czerwca 2017 r., I CSK 520/16 oraz z 9 października 2013 r., V CSK 444/12). Wobec oświadczenia pozwanego o cofnięciu skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy umorzył zatem postępowanie kasacyjne na podstawie art. 391 § 2 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego wywołanych wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1<sup>1</sup>, 3 i 4 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz przepisów § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), uwzględniając złożony skutecznie

przez powodów w odpowiedzi na skargę kasacyjną, a następnie poparty w piśmie procesowym z 15 października 2024 r., wniosek o zasądzenie tych kosztów. Zasądzone koszty postępowania kasacyjnego obejmują również opłatę skarbową w kwocie 17 zł uiszczoną od pełnomocnictwa procesowego. W przypadku cofnięcia skargi kasacyjnej stronę inicjującą postępowanie przed Sądem Najwyższym należy uznać za stronę przegrywającą sprawę.

Natomiast w przedmiocie przekazania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do rozpoznania wniosku pozwanego o zwrot części opłaty od skargi kasacyjnej, uwzględniając załączony do akt dowód uiszczenia opłaty od wniesionej skargi z oddziału finansowego tego Sądu (k.750), orzeczono na podstawie art. 200 § 1<sup>4</sup> w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> oraz art. 80a w zw. z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. 2024 r., poz. 959). Do rozpoznania tego wniosku właściwy jest bowiem sąd, który pobrał daną opłatę.

(A.G.)

[ał]